

har betonet, at Danmarks Politik i international Henseende skal være baseret paa en ubrødelig Neutralitet. Dette er allerede anerkendt af tidligere Regeringer, men det er vist ingen Sinde blevet betonet saa stærkt, og der er vist ingen Sinde gjort saa virksomme Skridt for at bringe dette ud i Verden som af den nuværende Regering . . .“

„Nej, Danmark kan ikke undgaa at blive interessant for andre, det er en Umulighed, men Spørgsmaalet er kun, paa hvilken Maade man skal blive interessant. Spørgsmaalet er kun, om man skal frembyde det interessante Skuespil af en Stat, der erklærede sig neutral, men ikke fandt det Ulejligheden værd at bemante, besætte de Fæstninger, som laa udenfor dens Hovedstad paa Alfarvej, naar en Konflikt af det Omfang og de i og for sig uberegnelige Følger indtraadte, eller om man skulde blive interessant paa en efter min Mening langt værdigere Maade ved at vise, at man, idet man vil have Neutralitetens Fordele og Neutralitetens Rettigheder, ikke skyede at tage de Byrder paa sig, som ufejlbarlig i denne Verden ere knyttede til enhver Rettighed“.*)

Det er forstaaeligt, at den stærke Spænding mellem Tyskland og England særlig tildrager sig vor Opmærksomhed; thi vort Lands Beliggenhed paa Vejen mellem Nordsøen og Østersøen gør denne Spænding særlig betænkelig for os, og enhver dansk Mand og Kvinde ønsker derfor, at denne Spænding maa udløses ad fredelig Vej, men sker dette ikke, og udbræder der en Krig mellem de to Magter, da er vor Stilling midt imellem de stridende Parter særlig udsat; thi denne Stilling gør Opretholdelsen af vor Neutralitet baade vanskeligere og kostbarere, end hvis vi laa lidt til en Side, lidt længere fra, hvor Lunten brænder. Vort Lands Beliggenhed og dets rige Hjælpekilder ville altid friste de krigsførende, og heri ligger Faren for Neutralitetskrænkelser; thi Lan-

dets Beliggenhed kan ikke forandres, og dets Hjælpekilder kunne vi ikke give Slip paa. Derfor er det, at vi særlig maa ruste os for at opretholde Neutraliteten.

Fra de danske Kyster kan Forbindelsen mellem Nordsø og Østersø beherskes. Det er i Englands Interesse, at Tyskland ikke spærrer de tre Veje, og det er i Tysklands Interesse, at England ikke gør sig til Herre over dem. Lille Bælt kan spærres fra tysk Side uden Overgreb mod dansk Territorium. Øresund har for ringe Dybde for Nutidens store Slagskibe, og da Sejllinien desuden berører baade dansk og svensk Territorium, bliver Sundets Betydning som Gennemsejlingsfarvand under Krigsforhold ikke særlig stor. Store Bælt har derimod stor Betydning som Gennemsejlingsfarvand i Krigstid, thi det er dybt nok for de store Skibe, og derfor er det særlig dets Kyster og Omliggende, der ville være udsatte for Overgreb.

Imidlertid kan Overgreb ogsaa finde Sted andre Steder end ved Store Bælts Kyster, og de kunne finde Sted paa saa mange Maader, at det ikke er muligt paa Forhaand at sikre sig at være i Stand til øjeblikkelig Modstand mod ethvert Overgreb. Men man maa dog ikke af den Omstændighed lade sig friste til at opgive den Koncentration af Kræfterne, der alene kan give Forsvaret den nødvendige Styrke, ligesom man heller ikke maa lade Kræfternes Fordeling mellem de forskellige Landsdele være uafhængig af den Betydning, de have først og fremmest for Landets Modstandskraft i det hele, og endelig ogsaa af den Betydning, de kunne have for de krigsførende Magter.

Et Forsvar for Landets Neutralitet maa derfor indrettes saaledes, at Forsvarsmidlerne saa vidt muligt altid kunne bringes til Stede der, hvor Neutraliteten bliver udsat for Fare, og Vægten maa da navnlig lægges paa, at Landet forsynes med en Hærstyrke, som hurtig kan bringes paa Benene og føres hen, hvor det tiltrænges.

Derfor kan det ikke nytte, at Hæren

*) Udhævet her.